

SUKURI
on neljä kertaa vuodessa ilmestyvä
jäsenlehti sisältyen jäsenmaksuun

JULKAISIJA
Vantaan Seudun Sukututkijat ry
<http://www.vantaanseudunsukututkijat.net/>

PÄÄTOIMITTAJA
Maija Parviainen
040 779 1753
maiya.parviainen@iki.fi

TOIMITUSNEUVOSTO
Liisa Hautanen, pj.
Kaarina Luoro
Maija Parviainen
Antti Puhakka
Jouko Syväjärvi

AIKATAULUT 2016

Nro	Aineisto	Ilmestyy- viikolla
1	26.1.	7
2	12.4.	19
3	9.8.	36
4	1.11.	48

AINEISTOT
Lehdessä julkaistavaksi tarkoitettu
aineisto pyydetään lähettämään
päätoimittajalle osoitteella: Koti-
nummentie 4 C 17, 00700 Helsinki

ULKOASU JA TAITTO
Seppo Mahlman
www.printway.fi

PAINOPAikka
Keuruskopio Oy
Keuruu 2016

ISSN 1796-7473, 22. vsk

**Kannessa on Joonas Heikkilän
tekemä kivi vaimonsa haudalle,
lajissaan ehkä vanhin Vetelin
hautausmaalla. Joonas tunnettiin
Vetelissä nimellä 'vanha vehtari',
eli suntio. Kuvan on ottanut Erkki
Pekola, Joonaan veljenpojan
pojanpoika.
Hautakivien valokuvaamisesta
kerrotaan sivulla 15.**

Päätoimittajalta

Ihmissuhdeverkostojen tutkimisen vaikeus

Sukututkijalle tutuimmat ihmissuhdeverkostot perustuvat sukulaisuussuhteisiin. Ne saa selville kirkonkirjoista, vaikka ei aina ihan niin helposti kuin toivoisimme. Joskus polun pää on kadonnut niin sammallikkoon, että eteenpäin ei pääse oikein millään. Vuosienkaan etsintätyö ei ehkä tuota tulosta. Joskus taas etsittävät henkilöt löytyvät yhtä helposti kuin tuotteet valintamyymälän hyllyiltä. Sellainen tilanne tuntuu oikein mukavalta, ainakin jonkin aikaa. Kohta saattaa tulla mieleen, että hommassa ei ole riittävästi haastetta.

Toinen kohtalaisen helposti löytyvä yhteys ihmisten välillä on naapuruus, joka myös ilmenee kirkonkirjoista ainakin jollain tarkkuudella. Vaikeuden tuottaa se, että ennenvanhaiset ”osoitteet” eli talojen numerot eivät näy nykyisissä kartoissa ihan helposti. Lisäksi samaan taloon saattoi liittyä useita eri talouksia omissa asumuksissaan. Kuinka lähellä ne olivat toisiaan ja miten asettuivat maastoon, sitä ei välttämättä ole helppoa enää selvittää.

Kummissuhteet ilmaisevat aika paljon perheiden välisestä kanssakäymisestä, tai ainakin kummiksi pyytämisen paljastaa, keitä lapsen vanhemmat pitivät arvossa. Kummien tutkiminen saattaa olla aika työlästä varsinkin niissä tapauksissa, kun sukututkija ei muuten ole kiinnostunut koko kylän tai seurakunnan väestön selvittämisestä.

Jonkin verran on säilynyt eri seurakuntien rippilasten luetteloja. Niistä, samoin kuin armeijan luetteloista, voi arvella, ketkä olivat tekemisissä toistensa kanssa ainakin jonkin aikaa. Sitä luettelot eivät kerro, keiden välille syntyi todellisia ystävyysuhteita.

Useimmiten esivanhempiemme ihmissuhdeverkostot jäävät hämärän peittoon ihan sen vuoksi, ettei niistä löydy kirjallisia lähteitä. Suullinen perimätietokaan ei yleensä kannata muutamaa sukupolvea kauemmaksi. Tässä lehdessä valotan isoenoni luokkatoverien vaiheita asiakirjojen pohjalta. Sen enempää minulla ei ole tietoa, minkälaiset ja kuinka tiiviit suhteet pojilla oli ylioppilaaksi pääsyn jälkeen. ■

Maija Parviainen,
maiya.parviainen@iki.fi